

Lumina ultimelor flori

Daniel Vișan-Dimitriu

Să fie vina toamnei ce știu că îi plăcea,
A razelor de Soare și-a strălucirii lor
În trecerea prin norii ce par a le veghea
Căderea spre pământul de ele cerșetor?

Ori, poate-atâtea frunze ce cad, și cad, și mor,
Să fie vinovate și gândul să-mi dezmiere
Cu amintiri din vremea când florile de dor
Priveau, cu duioșie, spre zări cuprinse-n verde.

Dar dacă-i vina zilei, dar dacă-i vinovat
Doar vântul ce înclină și umple de fiori
O lume-n care toamna iubirea a lăsat
Ca ultimă lumină a ultimelor flori?

Nu știu de vină cine-i, dar e ceva lumesc
Și-n visul meu apare, mai des decât oricând,
Spunându-mi că-i aproape, eu doar să-mi amintesc
De roza ce se-nalță prin florile de gând.